

PŘÍBĚH

TEBE VYZÝVÁM, SKALIN DUCHU

Pod skalní klenbou štoly hořel oheň. Okolo seděli tři trempové — dívka a dva kluci. V přestávkách mezi Šípákovým vyprávěním se ozýval zvonivý Lusin smích. Venda, poslední z trojice, se věnoval malému propanbutanovému vaříči. „Docela dobrá věc, ten vaříč,“ poznamenal, když už byl hotov. „Ale na ohni je to stejně lepší. Stylovější a tak.“

„Jo, ale počkej, až budeme někde bivakovat. Třeba v Richardu,“ tvrdil Šípák. „Tam oheň nerozděláš. No a musíme vyzkoušet, jak dlouho vydrží.“

„Je sice větší, ale nesmrdí, jako suchý líh,“ přidala Lusy, a přitáhla si vestu těsněji k tělu. „Ale nehřeje tak, jako oheň. Jsem utahaná, nepůjdem spát?“

„No, zítra bysme měli brzo vstávat.“

Lusy zakroužila baterkou, aby si vybrala místo na spaní. Sledovala zemi a jediné tak nezahledla dvojici pichlavých očí skrytých mezi balvany závalu...

Šípák rozmotal spacák a pak začal zničeho nic kleče tlouct hlavou o zem, zvedat ruce a hlasitě recitovat:

„Vyzývám Tě, ó skalín duchu, dopřej nám klidné noci a šťastné probuzení ranní. Zadrž balvany zlé, jež by cestu ke světlu nám zasypati chtěly a shůry na hlavu spadnouti mohly. Nedej, ať důlní vody průvalem náhlým lože naše toto zaplaví. Dovol nám, ať štoly mnohé, prozkoumati můžeme. Ty, skalín duchu, zažeň větry smrduté a peklem páchnoucí, abychom volně dýchati mohli...“

Plameny ohně dávno pohasly. Jen řežavé uhlíky žhnuly v noční tmě. Vzadu ve štole se cosi pohnulo. Pak se jako duch propílžila okolo spících trempů temná postava. Byl to muž v dlouhém plášti

strašidelný

spřilbou na hlavě. Tu a tam se na své pouti zastavoval, to když se některý spacák pohnul, nebo když nahmatal něco, co by se mu mohlo hodit. Až na pár drobností však měli trempové všechny věci v tornách pod hlavou. Zkusil do jedné opatrně sáhnout, ale Šípák, se hned začal probouzet. Muž se spěšně stáhl stranou, v duchu zuřil. Strávil zbytečně celý večer čekáním kvůli špinavému ešusu, třem lžičím a zapalovači,

Přinejmenším ten vaříč chtěl získat. A Lusy měla pěknou baterku a ta její vesta taky nebyla k zahození. Nejraději by zařval. Pak ho něco napadlo. Zamyšleně přešel pohledem od ležícího Šípáka na hromadu řežavých uhlíků.

„Jen počkejte, já vám dám skalín duchy,“ mumlal si pro sebe, když opouštěl tábořiště a spěchal lesem ke vzdálené hájovně.

Za necelou hodinu se vrátil a chvíli cosi kutil u ohniště. Když pak tiše odešel do noci, byly uhlíky v ohništi překryty hromádkou černých kamenů.

Čas pomalu plynul. Nepohnul se ani vánek. Z ohniště začal stoupat dým...

Šípák se ve snu proháněl na koni po širé pastvině...

Venda vzpomínal na chvíle, kdy poprvé potkal Lusy. Měl ji rád, a tak trochu žárilil na Šípáka...

Lusy sídlil na tváři tajemný úsměv a o čem snila, věděli snad jen andělé...

A od ohniště se začala tiše a pomalu plížit smrt...

V neděli večer se muž pohodlně rozvalil v sedačce ve svém podzemním doupěti. Upravil si trochu zapínání na kožešinové vestě a z malého vaříče sundal hrnek kouřícího grogu.

WEB: www.volny.cz/sihasapa
vyšlo: 28. 2. 2018

Ilustrace: Testérka fotky: Canon S120
e-mail: sihasapa@centrum.cz

autoři vydání: Michael a Pavouk (tel. 605 150 727)
příspěvky: Michael, David Karfous

305

SIHÁČEK

únor 2018

Jak to zvládáme **CO SE STALO**

14. 2. — teploty kolem nuly a občasné „připadání“ nám umožnily i dnes užívat si sněhu.

Začali jsme během (dvě kolečka s tažením klád byly opravdu náročné...). Klikací dráha a dvě klády na provazech prověřily síly každého z nás. I když se po chvíli odpočinku někteří pustili do druhého pokusu, nikdo se nezlepšil.

Potom jsme se přesunuli do klubovny, dali si sušit věci a pokračovali v šifrách — tentokrát to byly šifry tabulkové — »velký polský klíč“ a »zlomky“ (obě se v našich hrách používají). Ten kdo zvládl, si zahrál jedno kolo dlouhodobé hry »VELKÝ ZÁVOD«. Tentokrát se k plnění úkolu dostalo docela dost »závodníků“.

Na závěr jsme si ještě zahráli hříčku »šestý smysl« — to si každý vybírá něco u nabízených možností a cílem je shodnout se na odpovědi s ostatními (nejčastější volbou dne v týdnu byl »pátek“, nejvíc z měsíce v roce napsalo »srpen“ : -D)

Před závěrem jsme si pověděli, že výprava »na půli cesty« je v ohrožení, protože návratky se sešly jen čtyři a rozdali si »nové číslo« oddílového časopisu.

21. 2. — stále pokračují dny s teplotami kolem nuly, sníh ubývá, ale zahrada je stále pokrytá. Dnes jsme začali netradičně. Hned zpočátku jsme hráli »VELKÝ ZÁVOD«. Kdo přišel včas, ten hrál — no bylo nás šest... : -D

Vzápětí jsme se přesunuli na zahradu (to už jsme byli všichni) a pokračovali jsme v běžeckých zahájeních (tentokrát na šikovnost nohou...). Přes polovinu zahrady byly rozloženy desky, které vytvořily klikatou cestu. Po ní bylo nutné běžet (a nešlápnout vedle) na konci provést výměnu úlovku a vrátit se zpět... Po běhu jsme se přesunuli do klubovny.

Když jsme se usadili řekli jsme si pár slov k víkendové výpravě a přečetli si »slabikovou šifru“, která nám zůstala od minule (»slabikovat“ je pro některé docela velký problém). Na řadu přišla dnes naše stará známá morseovka. Protože věty začínaly slovy »wapiti“, »quercus“ a »xylofon“, prověřily pevnost povah...

V další části jsme z čtverců linolea připravili »bažinu“ pro souboje. Zpočátku ve dvojicích a nakonec hromadně. Tak jsme se přetlačovali, přetahovali a zkoušeli »přežít“.

Před závěrem jsme si rozdali šušně za leden a kartičky za víkendovou výpravu.

půlčik

Na půli cesty

TENTO VÍKEND BYLA PLÁNOVÁNA ODDÍLOVÁ VÝPRAVA. PŘIHLÁSILI SE JEN ČTYŘI ÚČASTNÍCI, TAKŽE JSME ZMĚNILI VÍKENDOVKU NA JEDNODENNÍ PROCHÁZKU...

u »vodopádu«

budeme plnit úkoly

první svačina

sobota

Sešli jsme se v klubovně v devět hodin, a protože autobus do Polanky odjížděl až 10:34, měli jsme naplánované plnění úkolů pro »VELKÝ ZÁVOD«. Všichni se do nich pustili s chutí a tak jsme postupně plnili „Drž a vydrž“, různé „Čtverky“, „poznej listy stromů“ a psaní zpráv v různých šířkách.

Čas se naplnil a tak jsme vyrazili na autobus. Protože jsme měli ještě chvíli času, zahráli jsme si několik kol „Rybníčku“. Spoj svištěl klikatící se cestou k Proskovicím a brzy jsme se už vraceli přes železniční přejezd na začátek naučné stezky.

Hned na začátku je k máni moje oblíbená keška. Autor si s ní dal opravdu dost práce, a na to, že je na velmi frekventovaném místě, je i po letech, ve skvělém stavu. Po několika stech metrech jsme dorazili na místo, kde je uložena keška druhá, ale tady jsme úspěšní nebyli. Pokračovali jsme tak dále, zasněženou krajinou, v lesích a po hrázích kolem rybníků.

Zastavovali jsme na zajímavých místech, dívali se na tabule, pouštěli plaváčky (sněhové koule totiž pěkně plavou) chvíli jsem se

zastavili u víru a dívali se, jak pěkně vucne kouli, která není moc velká. Nakonec jsme se přiblížili ke stavením, které jsou postaveny u hrází rybníků. Tady byla keška další, a tu jsme po chvíli hledání našli. Nastal čas na svačinu, vybalili jsme, co si kdo nesl, a pustili jsme se do hodování.

Ještě jsme pustili pár „plaváčků“ nad »vodopádem« podle kterého se keška jmenuje a vydali se na další cestu. Tentokrát jsme brzy zahnuli na hráz mezi rybníky.

Na hrázích byla užší cestička, kde rostly pěkné traviny s dlouhým stvolem zakončeným velkým chomáčem, tak jsme získali bobří vlajky. :-D A proč bobří, protože kolem rybníka jsme narazili na bobrem do půli vyhlodaný strom... Stvoly byly tak dlouhé, že když jste je nesli, vlál chomáč ve dvojnásobku vaší výšky!

Za hrází rybníka jsme se vrátili zpět k Odře a u soutoku Odry a Lubiny stojí památný strom — topol, a u něj je další keška. Našli jsme ji a vydali se k mostu dále proti proudu. S mosty to totiž „v meandrech“ není tak jednoduché. Ráno jsme přešli první u Proskovic a teď byl naším cílem druhý, u Košatky.

Za mostem jsme si udělali přestávku na druhou svačinu. Další cesta pak vedla k říčce Lubina a pak kolem ní. Tam jsme dorazili k další kešce s podivným jménem »Dekujeme, bordelari... jeste jednou!« je to druhá ze série jednoho autora. Provedení je velmi nápadité. Pokračovali jsme přes můstek „Milan“ k Řetězovému mostu a tam byla keška další. Zpočátku to vypadalo, že ji nenajdeme, ale někteří se jenom špatně dívali.

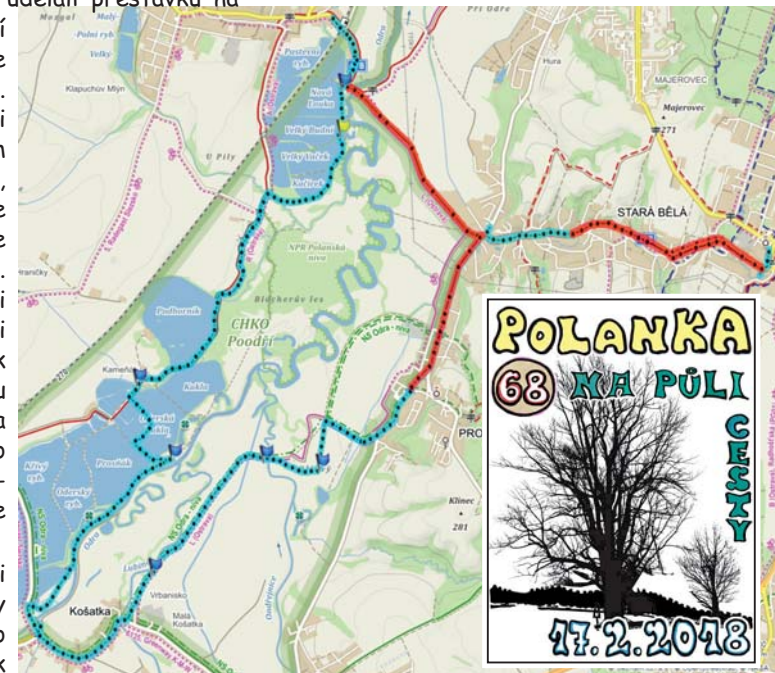
A to už byl před námi poslední kousek cesty — přes louku přímo „po lince“ k naší pro dnešek

trocha vitamínů :-D

poslední kešce — »Dekujeme, bordelari!«. Tady jsme mohli pochopit ten divný název, byla totiž plná krabiček a logbook jsme museli najít. Ano, jak byste čekali, byl v té předposlední tubě, kterou jsme otevřeli... Po nedaleké cestičce mezi stromy jsme se pak dostali k cestě a brzy jsme byli na horním okraji Proskovic.

Abychom nemuseli čekat, tak na dvakrát autobusem a chvíli pěšky jsme se přiblížili ke klubovně. Bylo tři čtvrtě na čtyři, my si dali buchtu (děkujeme mamince od Páti) osvěžili se kolečky citrónu — jedli jsme je, vitamíny jsou totiž potřeba. No a to byl konec té naší slavné výpravy...

záznam trasy s keškami

výtvar bobří

řetězový most

poslední odbočení

